

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **J. K.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2021, č. j. KUJI 12851/2021, sp. zn.
OOSČ 102/2021 OOSC/27,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Náměšť nad Oslavou (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020, č. j. MNnO 12466/20/Dop/Dit, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 2. 7. 2020 v 10:37 hod. na sil. I/23, mezi 111 km a 110 km ve směru na Třebíč, před křižovatkou silnic I/23 a sil. M1/3907, jako řidič osobního automobilu Škoda Fabia, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 18 km/h v místě, kde je místní úpravou snížena maximální dovolená rychlost svislou dopravní značkou B20a na 70 km/h. Za spáchání přestupku uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí městského úřadu v sousloví „před křižovatkou silnic I/23 a sil. M1/3907“ za sousloví „před křižovatkou silnic I/23 a sil. III/3907“, vypustil poslední dva odstavce odůvodnění, a ve zbytku odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítal, že nelze postavit najisto, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Na fotografii z rychloměru je viditelné bílé vozidlo, není však čitelná jeho registrační značka. Vozidlo tedy nelze ztotožnit s vozidlem žalobce. Jelikož z fotografie nelze určit značku, typ vozidla, registrační značku, ani z ní nejsou viditelné žádné markanty (např. střešní nosič či ochranný rám), nelze nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62). Městský úřad tedy identifikoval vozidlo jen na podkladě jednostranného úředního záznamu, což je nepřípustné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36). Z úředního záznamu se ani nepodává, kdy a jak bylo vozidlo stavěno a zda je měli policisté od momentu změření do momentu zastavení pod stálou vizuální kontrolou. Městský úřad tedy neprokázal, že naměřená rychlost náležela právě vozidlu, které řídil žalobce.
3. Dle žalobce nebylo prokázáno ani to, že ke změření rychlosti došlo v místě, kde je místní úpravou snížena maximální dovolená rychlost dopravní značkou B20a. O tomto se zmiňuje pouze úřední záznam, což dle žalobce taktéž není dostačujícím důkazem (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 – 43). Navíc o závěru městského úřadu lze důvodně pochybovat i na základě podkladů rozhodnutí. Na fotografii z rychloměru je totiž viditelné, že vozidlo právě projíždí křižovatkou, resp. na hlavním snímku z rychloměru je již s určitostí za křižovatkou. Za křižovatkou však na fotografii žádná dopravní značka B20a umístěná není.
4. Nadto, neexistuje ani žádné opatření obecné povahy, kterým by bylo dopravní značení B20a v daném úseku komunikace stanoveno, a tedy i kdyby dopravní značka (hypoteticky) v místě umístěna byla, byla by umístěna v rozporu s právem, tedy nelegálně, přičemž v takovém případě by nebylo možné žalobce za její porušení trestat, neboť z bezprávní právo nevzniká.
5. Konečně žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné také proto, že žalovaný zpřesnil popis místa spáchání přestupku odkazem na konkrétní křižovátku, což v rozhodnutí

městského úřadu uvedeno není. Jelikož se nejedná o pouhou chybu v psaní, měl žalovaný o této změně žalobce vyrozumět a poskytnout mu možnost reagovat.

6. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v nynějším případě že se nejedná o situaci, kdy by byla registrační značka měřeného vozidla na fotografii ve spise zcela nečitelná. Navíc je velice dobře patrné, že se jedná o bílé vozidlo Škoda Fabia. Žalovaný nemá pochyb o tom, že bylo změřeno právě vozidlo, které řídil žalobce. Z úředního záznamu pak vyplývá, že vozidlo žalobce bylo řádným způsobem zastaveno a kontrolováno. Z popisu skutku uvedeného v oznámení o přestupku sepsaného na místě vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla stanovena na 70 km/h dopravní značkou B20a. Z fotografií je dále zřejmé, že vozidlo se ve chvíli měření nachází před křižovatkou ve směru jízdy, jak je uvedeno i v popisu skutku. Správní orgány nemají povinnost zabývat se z úřední povinnosti tím, zda umístění dopravní značky má právní základ v opatření obecné povahy, pokud nevzniknou důvodné pochybnosti o nesprávném umístění této značky. Takové pochybnosti zde během celého správního řízení nevystaly. Závěrem žalovaný dodává, že pokud žalobce všechny své námitky prezentuje poprvé až v žalobě, ačkoliv tak mohl učinit kdykoliv dříve, sám váhu a věrohodnost těchto námitek degraduje na minimum. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
9. Žaloba **není důvodná**.
10. V nynější věci jsou rozhodujícími důkazy Oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 2. 7. 2020, úřední záznam ze dne 2. 7. 2020, ověřovací list použitého rychloměru LTI 20/20 TruCAM a záznam o přestupku z daného rychloměru včetně 2 fotografií vozidla žalobce. Žalobce po celou dobu správního řízení nevznnesl k věci ani shromážděným důkazům žádné námitky a sám žádné důkazy nenavrhoval, a to ani v průběhu ústního jednání, které se konalo dne 9. 10. 2020, a jehož se účastnil zmocněnec žalobce ve správním řízení, Ing. M. J.
11. Je třeba předeslat, že žalobce v žalobě nezpochybňuje, že vozidlo Škoda Fabia RZ X řídil; namítá výhradně to, že nebylo prokázáno, že změřená rychlost a fotografie ve spise odpovídají právě tomuto vozidlu, které řídil žalobce. Při posouzení této námítce lze dle krajského soudu vycházet z judikatury, na kterou žalobce přiléhavě odkazuje.
12. V rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36, Nejvyšší správní soud uvádí, že „v obecné rovině záznam z měřícího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů za přestupky na úseku rychlé jízdy. Fotografie pořízená měřícím zařízením standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad

využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty (srov. pro ilustraci např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ (bod 10). V odkazované věci však Nejvyšší správní soud vycházel z takto hodnoceného skutkového stavu: „Fotografie pořízená měřicím zařízením, která je založena ve správním spisu, je velmi nekvalitní, jak ostatně uznal i krajský soud. Fotografie zachycuje automobil na horizontu, ale bližší detaily nelze určit. Registrační značka je zcela nečitelná, z fotografie zachycující automobil jako celek ani z výšece detailu registrační značky nelze seznat jediný znak uvedený na registrační značce. Rozeznat nelze ani žádné další detaily vozu, které by mohly sloužit k identifikaci vozidla.“

13. Po prozkoumání fotografií založených ve správním spise krajský soud dospěl k závěru, že se po skutkové stránce nyní o rovnocennou situaci nejedná. Jakkoliv fotografie není zcela kvalitní, je na ní nepochybně zachycen osobní automobil Škoda Fabia světlé barvy. Registrační značka na fotografii není zcela čitelná, nicméně je čitelná alespoň částečně. Dle krajského soudu lze na fotografii vlevo (při porovnání s detailem na fotografii vpravo dole) bezpečně rozeznat minimálně první znak na registrační značce (číslice 2), třetí znak (písmeno C) a poslední znak (číslice 3). Pakliže žalobce odkazuje na judikaturu, podle níž i při zcela nečitelné registrační značce lze konkrétní vozidlo bezpečně identifikovat souhrnně typem vozidla, hliníkovými disky, chráničem předního nárazníku a střešním nosičem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. č. j. 9 As 54/2008 – 62), pokud je v nynějším případě na fotografii zachycena Škoda Fabia světlé barvy s částečně čitelnou registrační značkou, je toto pro ztotožnění vozidla žalobce dostačující. Skutečnost, kdy a jak bylo vozidlo následně zastaveno, je v kontextu žalobní argumentace irelevantní.
14. Co se týče námítky neprokázání omezení rychlosti značkou B20a na 70 km/h, skutečnost, že v daném místě je takto rychlost omezena, vyplývá z obou úředních záznamů a rychlostní limit byl takto nastaven i na měřicím zařízení. Z fotografií ve správním spise dle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že rychlost byla změřena před křižovatkou (a nikoliv v křižovatce, jak tvrdí žalobce), v tomto je třeba dát za pravdu žalovanému.
15. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 – 43, kasační soud zdůraznil, že „v každé individuální věci je třeba vycházet z podkladů obsažených ve spise vedeném v konkrétním řízení, neboť ten obsahuje souhrn skutečností, z nichž se dovozuje odpovědnost účastníka za protiprávní jednání; s ním má účastník právo se seznámit, aby se mohl dle své úvahy právně bránit“ (bod 22). Zároveň kasační soud v dané věci nezjistil žádné indicie, které by poukazovaly na omezení nejvyšší povolené rychlosti na výši tvrzenou správními orgány. Rovněž se na rozdíl od nynější věci jednalo o křižovátku a bylo zpochybněno, že omezení nejvyšší povolené rychlosti platilo po celé délce měrného úseku – vzhledem k tomu, že na křižovatce končí předchozí omezení nejvyšší povolené rychlosti (srov. § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích), bylo zcela zásadní, kde přesně se dopravní značení nacházelo, a pochybnosti o správnosti rozmístění dopravních značek tak byly namístě.
16. Pro nyní posuzovanou věc jsou dle krajského soudu přílehavější závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 As 26/2021 – 26. Podle tohoto

rozsudku není třeba, aby ve správním spise byl obsažen přímý důkaz o existenci dopravní značky B20a (omezující rychlost oproti obecné úpravě) na konkrétním místě v konkrétní čas; postačí, pokud její existence vyplývá z vícera nepřímých důkazů. Zcela obecné tvrzení, uplatněné až v žalobě, že dopravní značka na místě nebyla, není způsobilé vyvolat pochybnosti o existenci dopravního značení. Za situace, kdy zjištěný skutkový stav (omezení nejvyšší povolené rychlosti) nebyl relevantně zpochybněn, nemá žalovaný ani krajský soud důvod provádět žádné další důkazy ani podrobně vysvětlovat omezení nejvyšší povolené rychlosti značkou B20a v daném místě. Pokud k překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo na silnici I. třídy, kde v souladu s § 6 odst. 2 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, musí být kontrolováno dopravní značení dvakrát týdně, je taktéž zřejmé, že pokud by dopravní značka v místě měření byla odstraněna nebo poškozena, žalovaný by o takové skutečnosti musel vědět (body 25 – 28).

17. Každou věc je třeba posoudit individuálně a vycházet přitom z obsahu spisového materiálu. Určité zobecňující závěry však ze shora uvedeného učinit lze. Pakliže je dopravní značka B20a umístěna dlouhodobě na silnici I. třídy, ve spise existují indicie o jejím umístění (v podobě úředního záznamu a záznamu z měřicího zařízení), účastník řízení ve správním řízení k umístění značky vůbec nic nenamítal a ani v průběhu soudního řízení nic relevantního ke zpochybnění jejího umístění nedoložil, není povinností žalovaného (ale ani následně krajského soudu v řízení o žalobě), provádět k umístění takové značky dokazování.
18. To platí tím spíše, pokud existují ve správním spise indicie o tom, že účastník řízení postupuje obstrukčním způsobem. V nynějším případě žalobce ve správním řízení patrně obstrukčně nepostupoval, neboť kromě účasti zmocněnce u ústního jednání zůstal stran své obrany zcela pasivní. Tímto zmocněncem byl však Ing. M. J. Ten je správním soudům z úřední činnosti dostatečně znám coby součást skupiny osob okolo P. K. a zástupce žalobce (včetně dalších subjektů jako Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, spolek X, o.s., či v minulosti společnost X s. r. o.), které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů (mezi jinými srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020 – 27, nebo ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021 – 41). Jakkoliv to v nynější věci v žádném případě není rozhodující argument krajského soudu, jedná o další střípek v mozaice podobností s věcí řešenou ve shora odkazovaném rozsudku pátého senátu Nejvyššího správního soudu.
19. K námitce absence příslušného opatření obecné povahy krajský soud uvádí, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy. Správní orgány tudíž bez uplatnění námitky či bez existence pochybností plynoucích z okolností daného případu, nemají povinnost z úřední povinnosti zkoumat, zda byla každá dopravní značka umístěna zákoným postupem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018 – 43, nebo ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 282/2018 – 36).
20. Přímou k obsahově totožné námitce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 1 As 508/2019 – 28, uvedl, že zpochybňuje-li žalobce legalitu dopravní značky, slouží k jejímu zpochybnění návrh na zrušení opatření obecné povahy. Zákon přitom nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci vztahující se k vydání opatření

obecné povahy. Závěr o presumpci správnosti opatření obecné povahy proto v takovém případě plně obстоjí. Ani tato námitka proto není důvodná.

21. Změna rozhodnutí městského úřadu ze strany žalovaného spočívá, jak je uvedeno již shora, nahrazením výroku v části „před křižovatkou silnic I/23 a sil. M1/3907“ za sousloví „před křižovatkou silnic I/23 a sil. III/3907“. Z rozhodnutí městského úřadu lze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán na silnici I/23, mezi jejím 111. a 110. km ve směru na Třebíč před křižovatkou s jinou silnicí, a to silnicí č. 3907. Materiálně má tato změna dle krajského soudu povahu opravy rozhodnutí ve smyslu § 70 zákona č. 500/2004 S., správního řádu. Místo spáchání přestupku je i po změně určeno stejně a s totožnou určitostí i přesností. Tato změna se nijak nedotkla práv žalobce a žalovaný nepochybil ani tím, že žalobce o svém postupu předem nevyrozuměl.
22. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

23. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. dubna 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

